

Marius Daniel MIHU

S-a născut în anul 1969, la Ploiești. Pasiunea pentru literatură o are din copilărie. O altă pasiune este istoria pe care o continuă și acum fiind doctorand la Universitatea VALAHIA din Târgoviște la această disciplină, deși este inginer și lucrează ca muzeograf la Muzeul Petrolului din Ploiești.

Cărți publicate:

- *Istoria jurnalisticii prahovene*, în monografia *Ploiești-Orizonturi Culturale*, de Nicolae Dumitrescu
- *Spațiu de lumină*, poezie, Editura *Prometeu*, Chișinău, 2008;
- *Moarte și iubire*, poezie, Editura *Karta Graphic*, Ploiești, 2008;
- *ContrAAtac de cord*, poezie, Editura *Karta Graphic*, Ploiești, 2010 și 2015;
- *Idei în marșuri*, poezie, Editura *Karta Graphic*, Ploiești, 2013;
- *Serviciile secrete ale ... memoriei*, poezie, Editura *Karta Graphic*, Ploiești, 2017;
- *Irizări din alte zări*, poezie, Editura *Tritonic*, București, 2019, în colecția *Poeți cu atitudini*, a cenaclului *Atitudini* din Ploiești.

Premii literare:

- Concursul de poezie *Adrian Păunescu*, 2017: Mențiune;
- Festivalul Internațional de creație *POESIS*, 2017:
Premiul *Nicoleta Arturo Sîmpetru*;
- Concursul de poezie și cantece religioase (ediția-I-a), Reghin, 2015:
Premiul Special al Juriului;
- Concursul de poezie social-patriotică *Port@Leu*, București, 2015:
Laureatul concursului;
- Concursul Festival Internațional de Poezie *Renata Verejeanu*, Chișinău 2015:
premiul Cenaclului *Grai Matern*, la secțiunea - poezie de autor;

-Toamna Culturală Apollon, Concurs internațional de creație literară *Vis de toamnă*, Urziceni, 2014: Premiul Special *Ion Vatamanu*.

Activitate publicistică:

- Informația Prahovei, din 1995, redactor;
- Telegraful de Prahova, colaborator;
- Jurnalul de Prahova, redactor;
- Flacăra lui Adrian Păunescu, din 2004, colaborator – redactor.

Premii jurnalistice naționale:

Premiul doi pentru cel mai bun reportaj – București – 7 august 1999;
Premiul întâi pentru cel mai bun reportaj – București – 18 august 2001;
Premiul special pentru cel mai bun reportaj – București – 4 august 2002;
Premiul întâi pentru cel mai bun reportaj – București – 8 august 2003.

Referințe critice:

Stihuri dintr-un alt veac, prezentare la volumul **Spațiu de lumină**:

În martie, grăbit, ziaristul Marius Daniel MIHU iese, în sfârșit, în public, cu un volum de versuri care-i marchează debutul. Ni-l oferă ca pe un trofeu, cucerit parcă după o luptă aprigă. Dar nu este, cred, produsul unei mode care bântuie o parte a oamenilor de presă, preocupați să dovedească faptul că pot face și altceva în afară de corvoarda jurnalistică. El ne prezintă, certamente, expresia unei stări, iar nu a unei conjuncturi, deși, cum se va vedea, multe din versurile sale au și un caracter circumstanțial.

Aflat în lucru, la Chișinău, de mai bine de o jumătate de an, "Spațiu de lumină" este ca o carte de identitate, arătându-ni-l pe tânărul autor așa cum este: sincer și direct, iubitor și grijuliu, vesel și trist, amarnic și tolerant, neliniștit și tandru. Adică un om care trăiește în prezent, fiind marcat, evident, de meandrele vieții pe care le-a străbătut pieptiș, fără să se plângă, dar și fără a rămâne prea mult îndatorat.

"Spațiu de lumină" este doar un titlu generic, fiindcă volumul nu conține în el exprimări poetice iluminant-optimiste, mai degrabă având, pe alocuri, tonuri înflăcărat-patetice și/sau elegiac-romantice. Cantitatea de versuri înmagazinată aici este însă impresionantă, pentru un volum de debut, obligându-l pe autor să-l secționeze în trei părți, care pot fi luate ca tot atatea volume separate, chiar dacă, stilistic, și, parțial, ideatic, fac foarte bine corp comun. Faptul că poetul nu mai e atât de tânăr poate fi un răspuns și totodată un indiciu asupra mai vechilor sale preocupări în domeniu, pe care n-a dorit, după știința mea, sau n-a ajuns să le promoveze, cel puțin în perimetrul imediat al activităților sale. Acum, la Chișinău, unde se tipărește, cartea este recomandată generos de academicianul Mihai Cimpoi,

președintele Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, și de publicistul Vasile Tărășanu, de la Cernăuți, ambii Cetățeni de Onoare ai Municipiului Ploiești, care, se pare, îl cunosc bine pe Marius Daniel, în primul rând în calitatea lui de ziarist, prezent adesea la diverse manifestări culturale.

Prin urmare, avem de-a face cu un volum masiv, neobișnuit pentru stadiul acesta de afirmare, care conține versuri redactate în stil clasic, cu ritm și rimă, la care ține, dar pe care uneori le eludează, furat de fluxul ideilor. Primul popas poetic intitulat, cam neinspirat, "Esența de amănunte", include, în majoritate, versuri de dragoste, în care dezvoltă acest sentiment, aproape monografic, pe paliere diverse, oferind mărturii devoalate la intensități și în stadii diferite, pe filiera unei relații de cuplu, cu manifestările ei alambicant-nazuros-cordiale. În unele, "se aud" ecouri din Eminescu și, cu deosebire, din Adrian Păunescu, mai ales în privința formelor lexicale: "Atât de singur pe traseu,/Lăsat la voia unei frângerii,/Ai fost mereu destinul meu,/Cutremur și vulcan, și înger (...)/Sistem solar incendiar,/Cu vămi spre care totu-i rece,/În umbra ta voi bate iar/Verdictul unui timp ce trece" ("Busola"). Adesea, alcătuirile au caracter epico-discursiv, uneori digresiv, diminuând emoția, deși există și realizări consemnabile: "Delir de ploi, împresurând statui/În loc de gând să le întorcă-n soarta,/Tu mai ești,/Nu mai exista, nu-i/Pe nicăieri iubirea noastră toată./Ar fi suficient ca să te strig/Și știu că ai veni chiar și din moarte,/Dar buzele cu limpeziri de frig/Mi-ar murmura că te-am pierdut din toate" ("Ubita").

Când autorul nu se complică, din punct de vedere formal, și apelează la structuri prozodice simple, impresia e mai puternică, fiindcă se face mai mult loc elementului poetic pur: "Doar când marea plouă/ Lacrima e rouă/ Valul ia iubire/Către nemurire/Și în cer plâng stele/Simfonii rebele,/Tu rămâi fereastra/Către viața noastră,/Zărilor de ceață,/Dincolo de viață" ("Roua-lacrimă"). Nota generală tinde să o dea dorința de a trata o stare, în complexitatea ei, iar nu preocuparea de sublimare a expresiei și, consecutiv, a emoției.

În cea de a doua parte a cărții, "Lumini de lacrimă în ochi de stea", este vorba tot despre iubire, dar împărtășind acest sentiment cu referire la țară, la istoria și oamenii săi. Aici se afirmă tranșant patriotismul poetului, chiar dacă versurile sunt pândite de un anumit convenționalism, și de aceeași influență retorică, de tip păunescian: "Frontiera n-are loc,/Între noi și n-are forța/Să despartă acest foc/De primordială țară./Ploaia a unit aici/Tot ce Prutul mai desparte/Și vă pot numi amici/Dinspre viață către moarte" ("Mister în Nord"). Sunt preluate și unele simboluri naționale, mai mult sau mai puțin contestate, încercând astfel să dea, indirect, replica unor atitudini potrivnice viziunii tânărului autor ce se încarcă de o aură contestatar-romantică: "Memoria s-a încăierat cu timpul,/Arhivele vorbesc, dar mincinos,/Românii și-au trădat din nou Olimpul,/Și spun ce alții vor să pară glorios./Din harta frântă, România Mare,/Eroi necunoscuți revin învinși,/Când Mareșalul lor din Est răsare/Pe lista permanenților proscriși" ("Statuia Mareșalului necunoscut").

Tonul și simțirea poetului sunt, sau par a fi, autentice. Educația sa, vizitele dese în Basarabia și Bucovina, chiar ascendentele sale, căutate dincolo din Prut, îi conferă legitimitatea unui asemenea discurs, transpus în sithuri cu reverberații ce trimit cu gândul la un alt veac.

Nu mult diferit sună "Recviemul pentru puritate", cum se numește cea de a treia parte a cărții. Deși mai preocupant reflexive, aceleași repere ideatice sunt prezente, dar expresia este mult mai așezată și mai îngrijită: "O floare/Coboară la vale,/Sărută pământul/Întâmplărilor sale./Un munte/Cu piscuri profunde/Se duce o vale/Mări de cer să scufunde/O umbra/De trup se inundă,/Se pierde oriunde/În lumina profundă./Un, una/Duc Soarele, Luna/În alta secunda/Împreună întruna" ("Un, una). Rod al unei construcții atent ordonate a întregului volum, cuprinzând texte cumpănite, ca mesaj și atitudine, aici, în această din urmă parte a sa, chiar și o undă de speranță se întrezărește mai viu și mai direct: "Dar o speranță mai rămâne casta/Și drumul ei eretic este pur,/Salut, iubire, azi, din jungla noastră/ Că are firea ta cel mai frumos contur/Atât cât sufletul e marea șansă/Fără de care mai nimic nu e corect/E necesar să simți că-ți pasă/Și viața lumii trece și la tine-n piept" ("Ca sufletul"). Să nu ne facem însă iluzii, poetul-jurnalist este un luptator veritabil, iar lacrimile sale, izvor al suferinței sufletului, traduc doar o stare de moment, fiindcă "Intre inimă și lacrimi/A rămas același pod,/Au ramas aceleași patimi/A rămas ceva în fond/ Situația globală/A rămas în amănunt,/Viața este o răscoală/Ce se-nabușă trecând" ("Peste viața tuturor"). În esență, aceste versuri sunt, sau lasă impresia a fi, o concluzie a întregului volum de care autorul a dorit să se servească în final, pentru a nu crea dubii, privind poziția sa ca român și cetățean al acestei țări. Ba, mai mult, pentru a fi mai explicit, el așează pe coperta a doua a cărții harta României mari și un catren lămuritor.

Așadar, dispus să se poziționeze într-un posibil orizont de lumină, tânărul nostru debutant pare a se concentra mai mult spre zonele penumbrei, căutând acolo, într-un stil eminamente jurnalistic și mai puțin poetic, (amintind, într-adevăr, de un alt moment al istoriei, aproape uitat), răspunsuri la întrebări ale sufletului, dar mai ales la trebuințe și marile nevoi ale neamului și ale vremii. Poate și din cauza editării sale la Chișinău, Marius Daniel a simțit un apetit special pentru tonul naționalist-justițiar, găsindu-și, poate involuntar, un suport în meseria sa cotidiană, dar și în exemplul direct pe care i l-a oferit magistrul său, Adrian Paunescu, pentru care se vede ca are o admirație necenzurată. Nu-i imputăm nimic, fiecare are idolii săi pe care și-i alege singur, doar că n-a supravegheat cu mai multă grijă expresia, canalizând-o spre propriul izvor, și n-a fost suficient de selectiv atunci când a lăsat să se strecoare unele poezii pletorice care-i subțiază satisfacția unui debut ce putea fi, tinând seamă de înzestrarea sa, cu mult mai reușit și mai consistent.

(Nicolae DUMITRESCU, Cărțile Ploieștiului)

Despre volumul "**Spațiu de lumină**": Poeziile lui Marius Daniel Mihu se constituie din două axări convergente: pe motive social-naționale și pe teme existențiale mai

generale, poetul fiind obsedat de misterul vieții și al morții, al bucuriei și al tristeții, al nemărginirilor și limitelor. Autorul urmează niște "cărări care merg spre adâncime". E calea cea mai potrivită și luminoasă de Necunoscut, pe care Marius Daniel Mihu o străbate cu simțul disciplinei și cu sinceritatea deplină a mărturisirii.

(Acad.**Mihai CIMPOI**, președintele Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova)

Dinspre rătăcirile astrale. Indiscutabil, acest tânăr Daniel Mihu, este înzestrat cu mult har poetic din care cauză, în unele momente inspiratorii, domnia sa nici nu știe ce să facă din abundența-i cu el, riscând astfel să fie aruncat în groapa cu lei. Sunt sigur că timpul îi va da unitățile de măsură necesare întru nerisipirea Ființei. Scrise în dulcele stil clasic poeziiile lui vin să zdruncine, să răstoarne, să demoleze construcțiile unei comodități cenușii în care ne complacem sau ne cramponăm din considerente aleatorii, ridicând în locul lor statuile Mareșalului Necunoscut.

Cel puțin două dintre ele, din care citez câte o strofă:

" Ființă cu stare de rană/ În ultimul loc pe pământ/ Te simt cum cobori către toamnă/ Sub pansamente de vânt..." (**Iubire la scenă deschisă**) și

"Adunări și scăderi/ Pe sub ape sunt munții/ Și departe, în ieri,/ Au români Cernăuții..." (**Depart, în ieri**)

Stau mărturie și certitudine că Daniel Mihu are viitor literar. Doamne, ajută-!l

(Acad.**Vasile TĂRÂTEANU**)

Prefață la **Contraatac de cord:** Dacă **Adrian PĂUNESCU** n-ar fi existat, și dacă - forțând în continuare acest exercițiu de nevinovată amnezie, propusă deliberat - am fi luat contact cu poezia lui **Marius Daniel MIHU**, am fi spus - probabil - că ne aflăm în fața unui poet expresiv, carismatic, chiar de o anumită importanță, iubitor al contrastelor și contradicțiilor, dar și al vutelor largi prin sensurile multiple ale cuvintelor și frazelor, prin științe și domenii ale cunoașterii, aparent incompatibile cu poezia, aduse cu pricepere și fantezie în versuri, pentru a-și explica propriile viziuni și voințe. O poezie „tăiată precis”, inclusiv fonetic, de aceea cantabilă, cu posibilități mari (asemănător, să zicem, poeziei lui Dan Verona) de a fi pusă pe strune de chitară. Dacă, numai dacă!!!!

Adrian PĂUNESCU a existat, așa cum a existat și „țara frumoasă”. El are locul său de vârf, binemeritat, în cultura română, în lirica românească și cea universală. Și atunci, ce este și unde este **Marius Daniel MIHU**?

Este pur și simplu un poet talentat, îndrăgostit până peste cap de versul păunescian. Atât de îndrăgostit încât riscă, asemeni fluturilor care se apropie prea mult de becul aprins, să fie mistuit de căldura și „flăcările” acestuia. În puține cazuri, din prezentul volum, reușește să iasă de sub „tirania” manierei de a scrie a maestrului său. În rest, în aceiași „cheie”, atacă cu aplomb tema iubirii de toate culorile: de femeie, de dreptate, de oameni năpăstuiți, de neam cu figurile sale

proeminente. Și o face cu o dexteritate și cu un simț deosebit al limbii, cu reale profunzimi de sens, reușind să realizeze poezii frumoase, deși distanța față de maestrul „generației în blugi și al tineretului în adidași” este vizibilă. Am reținut poemele: „Am rămas”, „Iad de sensuri” (versul „Izvor pentru condiția umană” mă duce la același poet invocat), „Memoria luminii”, „Interior”, „Pierdut” (unde, de asemenea, versul „Libertatea de a fi” mă duce cu gândul la volumul lui A.P. „Infracțiunea de a fi”), „Război și pace” (Tolstoi?), „Materia contrară”, „Ceartă”, „Am venit”, „Fulger de veghe” (Flacăra de veghe?), „Vine vârsta”, „În centru la nimic”, „Rezultat final”, „Scăderea care crește”, „Cu tot locul” (parodie ce mă duce cu gândul la Gh. Topârceanu!), etc. Unele poezii sunt moralizatoare (exemplu, poezia „Spre turmă”), altele răstălmăcesc (poezia „O-tăiat”, unde este reinterpretată lucrarea lui C-tin Brâncuși, „Poarta sărutului”), altele ironizează „cultura” unor tinerii de acum (poezia „Am”), altele arată noua „morală” postdecembristă (poezia „Albă ca Zăpada”), altele spun o poveste (poezia „Delfin”). Este multă neliniște în poezie lui Marius Daniel Mihu, neliniștea fiind, de fapt, însăși izvorul combusiei sale. Cea care îl face să-și caute locul-nelocul! Poate fără acest neastâmpăr, flacăra poeziei sale ar fi mult mai palidă. Autorul, inteligent și versat în tehnicile versificației, scrie fără complexe, într-un tumult ce pare de neoprit. Scrie cu vervă, cu convingere, cu patimă, căutându-și, practic, un cer literar, pe care să strălucească.

În încheierea acestor cuvinte de întâmpinare a acestui volum, redau în întregime un poem, convins că poetul, doar într-un poem întreg (nehăcuit, arbitrar, de „critici”), poate să-și exprime cu adevărat rotundul a ceea ce are de exprimat.

Așadar, poezia „Pianul Tu”: „Pian cu o singură clapă/ Și orchestrații prea multe/ În viața aceasta săracă/ În care mor amănunte.// Curând vei uita întâmplarea/ Agresiunii de-a fi/ O cale pe care vin marea/ Și munții, și noapte, și zi.// Prințesă în zare cețoasă,/ Regină în orizonturi,/ De-a pururi în toate frumoasă / Soldatul atâtor afronturi// Îți ia baricada și pleacă,/ Te lasă altor redute,/ Pian cu o singură clapă/ Sub orchestrații prea multe...// La marginea toamnei pierdută,/ Când nopți sunt ample în zile,/ Vei ajunge aria cultă/ De sub baghete umile.// Cea mai fierbinte ninsoare,/ Armonii de contraste,/ Aripă de înger în glastre/ În nota muzicii noastre,// Vor suna celest totdeauna/ Beatitudini și jale/ Pentru că aceasta-i furtuna/ Sonorităților tale!// Un pian cu o clapă de ger/ Va cânta în iarnă ocult/ Printre zăpezi, aproape stingher,/ Însă, în sine, prea mult...”

(**Răzvan DUCAN**, articol publicat și în revista Vatra Veche, Târgu Mureș)

“Dar e lumina undeva, o spun/ Eu, zidul care caută fereastra”. Aceste versuri cred că îl caracterizează de minune pe tânărul poet Marius Daniel MIHU din Ploiești. De fapt, acest “trac dezident” în timpuri past sau prostmoderniste, nu întotdeauna reușește să-și pună în valoare armele și munițiile cu care a fost înzestrat din plin.

Uneori ele nu iau foc, alteori autorul trage rafale lungi în gol, dușmanii lui rămânând mai departe în picioare.

Întrucât nimeni nu i-a dat ordin de luptă în frontul pe care-l servește el, nu prea are mulți camarazi care să re trăiască precum el "zarea ruptă" a "fruntariilor firești și adevărate ale țării", să lupte alături de el cot la cot, pentru a readuce în țară teritoriile pierdute ale îndepărtatei lui Tracii.

Viața lui Marius Daniel Mihu nu e doar "un vis pe care-l întrerupe dimineața", este străbătut de bezne, din care pricină-i nevoit "să înapoieze prin pustiu" ca un "excursionist în avalanșă". Iar atunci când găsește locul unde trebuie să fie fereastra, lumina-i înfioară binefăcător căutările. Pentru că:

"Timpul nostru ne făcea mai buni,/ Adevărul că eram mai tineri,/ Nu când zilele cădeau spre luni,/ Ci când zilele urcau spre vineri".

"Parte fără moarte din durerea țării", el trimite săgeți usturătoare, adevărate satire cu care încearcă să-i înfierceze pe "năimiții care vor scoate țara la mezat".

Ideile-i apar în timpul marșurilor pe care le face prin istorie, căutând să afle răspunsuri la întrebările ce-l frământă, la durerile care-l sfârșesc, în timpul dialogurilor cu Mircea cel Bătrân, Radu de la Afumați, cu Mihai Viteazu, Constantin Brâncoveanu și cu alți înaintemergători prin istoria noastră.

De la ei, Marius Daniel Mihu a înțeles că:

"La fel ca nimeni nu am fost în timp,/ La fel ca nimeni din oricare spații,/ Avem ca gazde un aparte nimb,/ Și vom rămâne astfel printre nații".

Dar, ca să rămânem printre nații într-o Europă globalizată, cu nimbul nostru aparte de cultură și de civilizație românească, fiecare din noi, atât de dinlăuntru îngust, dar și dinafara largă a țării, avem nevoie de credința, de curajul, de demnitatea și de tăria de caracter a unor Mihai Viteji și Constantin Brâncoveni, de care avem nevoie acum mai mult ca oricând. Atunci zidurile noastre vor avea ferestre deschise spre lume. Și lumea va putea privi prin ele în sufletul nostru preablând, frumos și darnic. Iar noi, la rândul-ne, vom putea privi cu mai multă încredere în grădinile suspendate ale vecinilor noștri.

Până atunci, dragă frate, Marius Daniel Mihu, nu-mi rămâne decât să-ți spun "Doamne ajută" pe calea pe care ai ales-o! E grea și anevoioasă. Și bătăliile se câștigă foarte greu. Cu atât mai mult de "tracii dezidenți", într-un timp care se pare să nu fie al lor. Și, totuși, lumina răzbate de undeva. Pentru că fiecare zid își va găsi fereastra.

(Acad. Vasile TĂRÂȚEANU, Cuvânt înainte la volumul „Idei în marșuri”, 2013)

Într-un imbold al recuperării, Daniel Mihu se întoarce în adolescența poeziei și pornește într-un marș al ideilor pe care le consideră viabile nu doar ca traseu biografic, ci și ca opțiune atitudinală.

„Marșuri în idei” e o restituire a unui timp „din alte orânduiri”, o privire înapoi cu nostalgie, dar și cu detașare, într-o „Judecată de Apoi” a istoriei.

Poeemele sale nu sunt reconstituiri ale clipei mirabile, ci chiar fotografiile unor clipe, cu datări care asigură autenticitatea mărturisirii.

„Asaltul” unor teme îl înscrie într-un orizont al autorilor de angajament social, patriotic, iar între afinitățile sale elective Adrian Păunescu pare a domina cu evidență.

Adolescentul, soldatul ca și poetul sunt animați de aceleași elanuri dar și idealuri, de aceleași sentimente care reabilitează într-un fel atât de drasticul sancționat de esteți angajament patriotic. Daniel Mihailescu dă Cezarului ce e al Cezarului dar și poeziei ce e al poeziei. Ritmurile poeziei sale reverberează din ritmurile vieții, ca un cronicar atent la tot și la toate. El a decis să extragă ceea ce trebuie să rămână deopotrivă ca document existențial și ca mărturie a devenirii. Dacă e să parafrazăm o binecunoscută etichetă aplicată unei „Școli de literatură”, atunci putem spune că din experiența de viață a lui Daniel Mihailescu rămâne atâta poezie cât a pus în ea.

(Nicolae BĂCIUȚ, Prefață la „Serviciile secrete ale ... memoriei”) și articol în revista Vatra Veche, Târgu Mureș.

Daniel Mihailescu se joacă de-a v-ați ascunselea cu existența printr-un subtil mecanism al metaforei, descătușată de rigorile discursului poetic, luând în răspăr trecutul și amintirile, iubirile eșuate, visele rebele și trădările inocente.

De fapt, poemele sale sunt elaborate cu neliniște și insomnii, cu întrebări fără răspuns, cu gânduri devenite început de rugăciune, de cântec, când, un sărut pe inimă va salva catedrala timpului de la ruină și uitare.

Poetul nu este un căutător de imagini și ecouri, expresia sa poetica e rafinata și uneori contradictorie, dar versul are harul de a te emoționa și a te provoca la reflecție. E o poezie a marilor și tulburătoarelor neliniști lăuntrice, mereu capabilă să surprindă cititorul prin emoție și strigăt.

(Ioan DEACONESCU, Craiova, Postfață la „Serviciile secrete ale ... memoriei”)

Irizări din alte zări: În ultima carte publicată, „Irizări din alte zări” scoasă de Casa de Cultură Ion Luca Caragiale a municipiului Ploiești, în colecția „Poeți cu Atitudini” prefața e semnată de către **Drd. Ana-Maria BANU**, iar postfața de către **Dr. Niculina BERCEA** care spune:

„Marius Daniel Mihailescu te îndeamnă prin scrisul etic să veghezi, să creezi, să lupți pentru un ideal, să duci mai departe începutul creator al înaintașilor, în pofida conjuncturalului aberant și auster.”

Extrase din operă:

Cine ești?

Și am fost când eram
Pomul tău de sub geam

M-au bătut foarte mult
Vânt, și ploi, și trecut,

Dar sub geam am ramas
Foșnet trist, fără glas.

Întrebam uneori
Ierbi, furnici, trecători

Cine ești și de ce
Simt ceva ce nu e... ?

Frunze mor, anii trec
Nopti îngheț, zi înec

Dar aștept sub ferești
Să îmi spui cine ești,

Și de ce te iubesc
Printr-un geam nefiresc

Când puteam, și aveam,
Păsări vii sus pe ram

Și în cer libertăți
Și eu nu... Seama dă-ți !

Am rămas, și tu știi,
Să iubesc colivii,

Să ador ce era
Nu pe ram ci în ea...

Eu și tu, fără noi,
Doi străini amândoi

Căutând să mai fim
Spre sfârșit androgin.

Te iubesc așa mult
C-am uitat cine sunt!

Uneori te-am atins
Prin zăpezi ce m-au nins,

Printr-un lemn rătăcit
Peste care-ai pășit.

Tu nu știi, doar mă vezi
Ca un fulg în zăpezi,

Sau biet lemn pentru foc
Sau un gol fără loc,

Colivie spre cer
Unui timp efemer...

Chiar cu ramuri nu știu
Colivie să-ți fiu,

Știu atât: că tu ești,
Mă respiri, mă găsești,

Uneori mă și simți,
Din priviri mă alinți.

Mă atingi cu un gând
Doar prin geam când e vânt,

Dar nu-mi spui nu, nu, nu
Dacă nume ai tu !

În curând, poate vezi,
Un copac sub zăpezi

Fă un gest, dă-mi un semn,
Poate om e sub lemn

Pentru tine mereu
Cine ești? Tu sau eu...?

Profil de autor realizat de Nicolae VASILE